

реецът не разбиралъ смисъла на тези думи. И все се чудѣлъ, защо ли му викатъ така. Той гледалъ, че неговата кокошка е както другитѣ, че яйцата ѝ сж сжщо като тѣхъ. А тѣ все продължавали да викатъ, че кокошката и яйцата сж златни. И той се замислилъ.

— Навѣрно, въ моята кокошка има нѣщо златно. Добре ще е, ако въ нея намѣря нѣколко златни яйца. Съ тѣхъ какъ ще забогатѣя! Чакай да опитамъ!

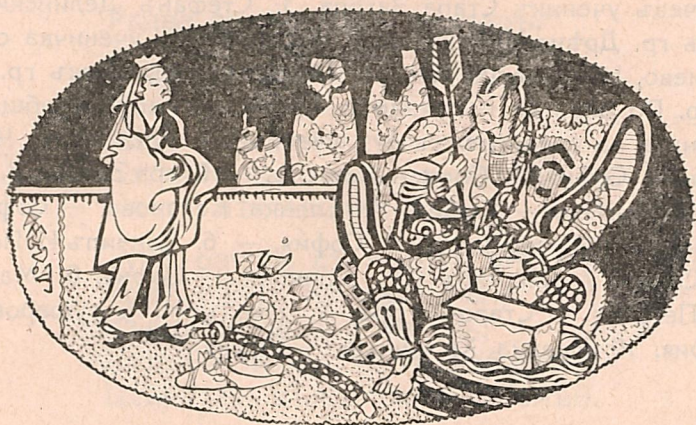
Увлеченъ въ тази безрасъдна мисль, единъ день глупецътъ закла кокошката да дири „златнитѣ яйца“, но не намѣрилъ нищо.

Докато дирѣше многото, изгуби и малкото.

Мждрецътъ.

Единъ японски императоръ ималъ колекция отъ двадесетъ порцеланови вази, най-хубавитѣ въ империята му.

Случайно, единъ отъ придворнитѣ слуги счупилъ една отъ тѣхъ. Императорътъ се разгнѣвилъ и го осъдилъ на смъртъ.

Това узналъ единъ старецъ-философъ и веднага пожелалъ да се представи на царя.

— Господарю, казалъ той, зная тайната, съ която мога да направя счупената ваза. Но затова трѣбва да ме заведете при другитѣ вази. Завели го. Като се приближилъ до тѣхъ, старецътъ яростно замаха съ бастуна си и строшилъ всички вази.